

ŠTANGIKĖ

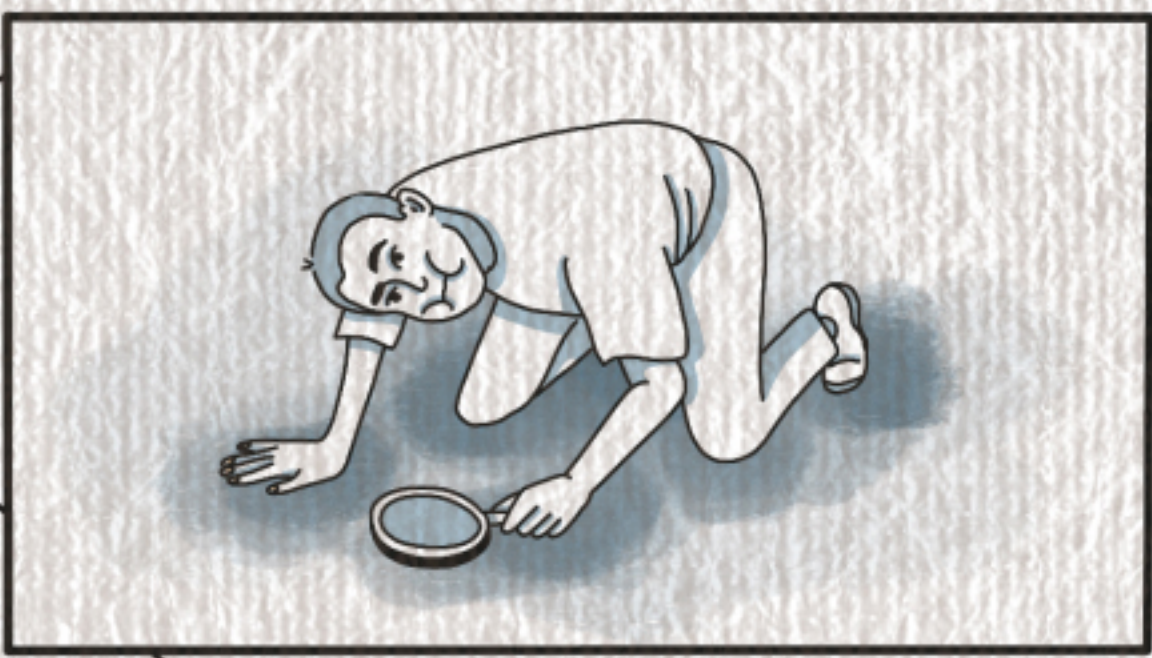
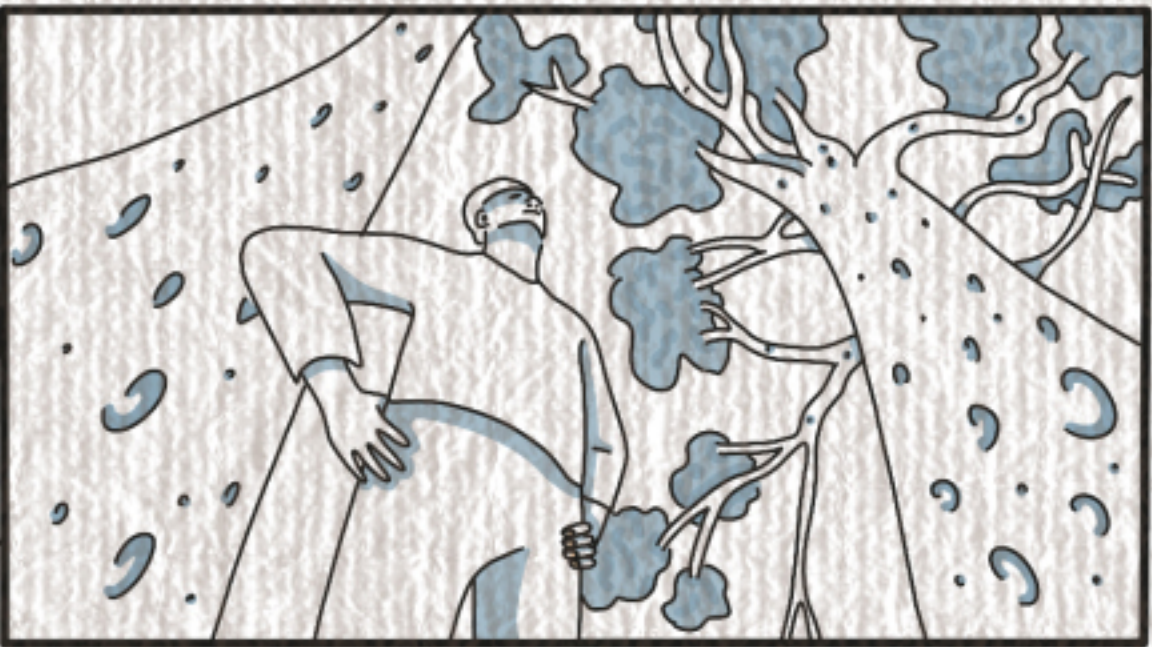
Pagal Juozo Gaižausko pasakojimą

MOOO

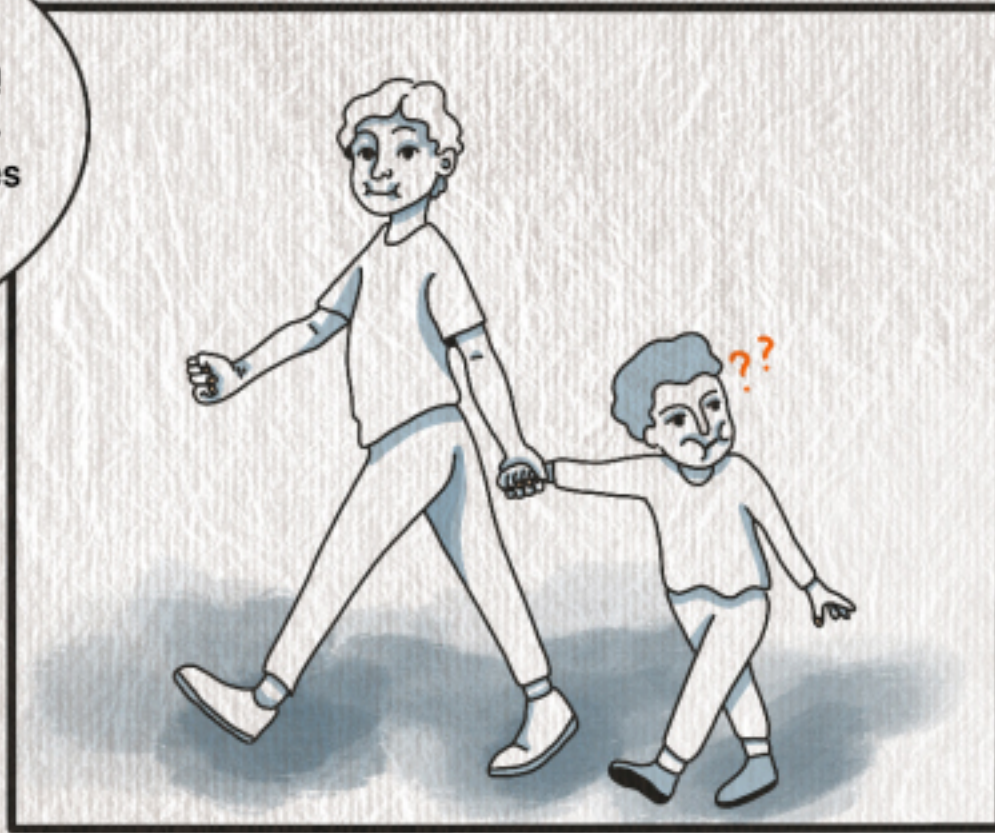

**MŪSŪ ŠTANGIKĒ
PAVOGĒ!!!**

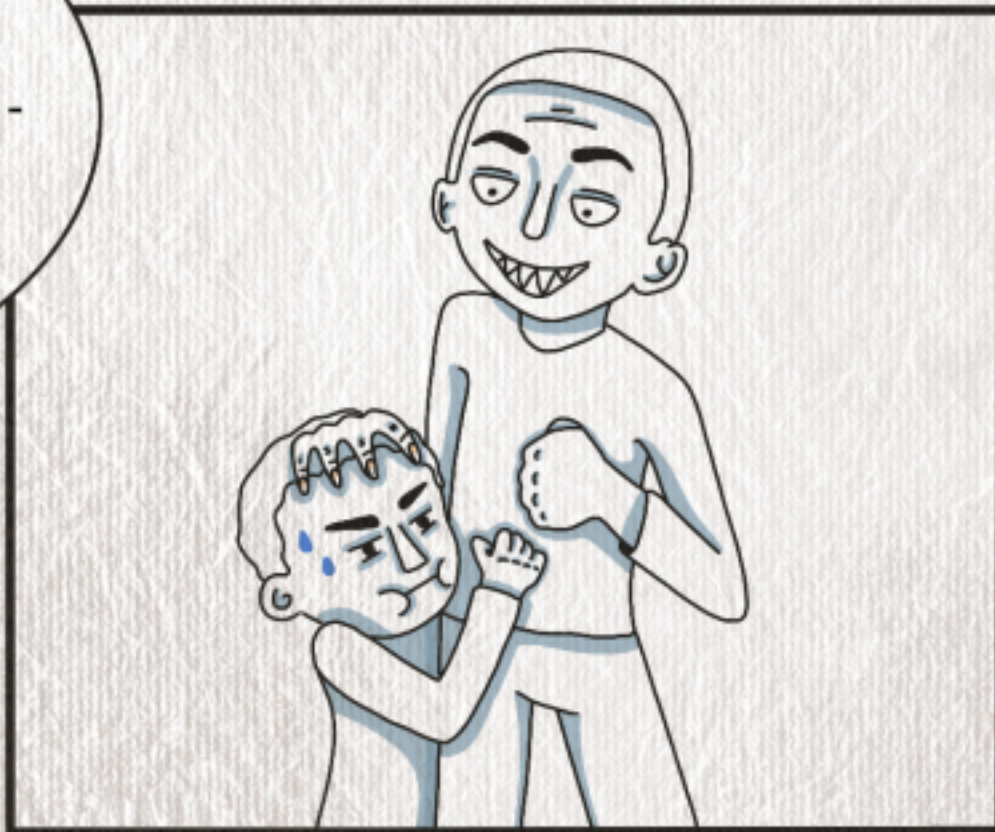
**Rusai
štangikē
pavogē!**

Nu ne, galvojom, nieka nebus. Išrinkom didžiausią delegaciją, dičkius į priekį. Einam į rusų namą štangikės atsiimt, o ten ateina dar didesni!

Štangikę
mūsų
atiduokit!

Nei ten su jais pasiplaksi, ten dvigubai didesni. Nu, bet galiausiai po ilgų derybų sutarėm, kad jeigu darom karą - tai rytoj karas. Grįžom namo, pasiskaičiavom. Pas mus laiptinių daugiau, reiškia - vaikų daugiau.

Nu nieko nebus...

Mum reikia pagalbos...

O jeigu **Edzias** paprašyti?
Mūsų vaikystės draugas visgi...

Visi, ne tik vaikai, bet ir suaugę pro langus dairęs, kas čia darosi tam Edziui.

Bet Edzius labai mėgdavo dainuoti. Jūs neįsivaizduojat, kokias dainas...

Kiek aš jo dainų prisiklausiau vaikystėje. Ta prasme, jis pasiimdavo lentą ir visada dainuodavo apie savo brolių.

Kiek jis tų brolių turėdavo... Gal šešiolika ar trisdešimt, nes kiekviena daina skirtinga. Vienoj brolis išėjo į karą ir mirė, kitoj brolis sėdi kalėjime...

Nu žodžiu, tai mes tą Edžiuką susirandam ir klausiam, ar nori padainuoti. Nu kur jis nenorės... Tai pasiėmė jis tą lentą ir varė visą programą.

Plojom mes, gyvenime taip nesam ploję, kaip plojom tą kartą Edziui.

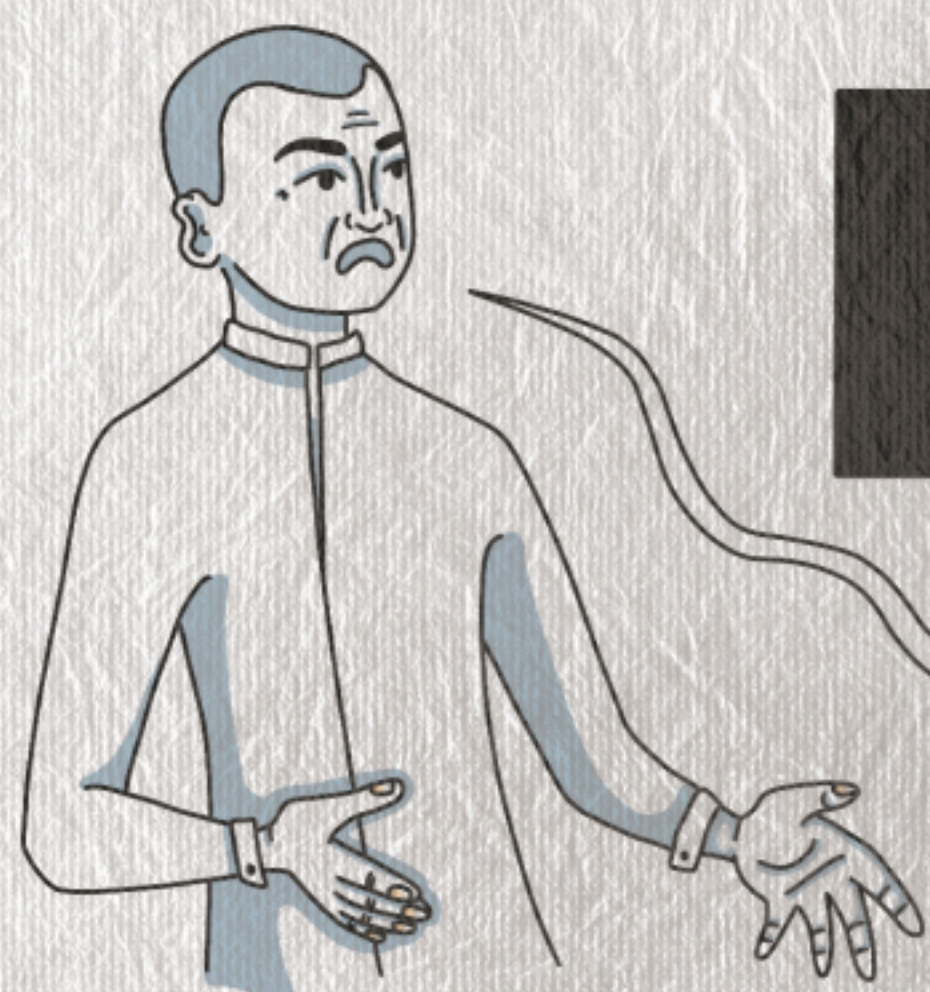
Iškentėjom tas dvi valandas. Jis jau paten - kintas,

rūko.

Tada kažkas jau išsidrąsino paprašyt pagalbos.

Nu gerai, o ką duosit?

Ką mes galėjom duot? Mes nei kapeikos neturėjom!